

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 98.558 van 28 augustus 2001
in de zaak A. 91.079/VII-21.067**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 wonende te 9051 SINT-DENIJS-WESTREM,

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Joegoslavische nationaliteit, op 18 april 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 september 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 29 maart 2000;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partijen teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VANTHIEGEM, verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 2 januari 1999 en verklaarden zich op 5 januari 1999 vluchteling.

1.2. Op 14 september 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken twee beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 28 maart 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen; de beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij luidt als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 24 november 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Volgens zijn verklaringen zou betrokkene, die niet in het bezit is van enige identiteitsdocument, een etnisch Albanees afkomstig uit Kosovo, meer bepaald uit Zatra (gemeente Pejë) zijn. Twee à drie maand voor zijn vertrek uit Kosovo dd. 21 december 1998 zouden er bij hem thuis zes politieagenten langsgeslagen zijn op zoek naar zijn broer, M. M., die banden zou gehad hebben met de Democratische Liga van Kosovo (LDK) en met het Kosovaarse Bevrijdingsfront (UÇK), maar die op dat moment niet thuis was. De politie zou een huiszoeking gedaan hebben en de identiteitsdocumenten van betrokkene zouden door hen geconfiscieerd zijn. Op 13 december 1998 zou de politie opnieuw thuis langsgeweest zijn, waarbij betrokkene's broer gearresteerd zou zijn. Betrokkene, die ook af en toe geholpen zou hebben bij illegale wapentransporten, zou op het moment van de arrestatie verderop aan het werk geweest zijn. Toen hij hoorde wat er gebeurd was zou hij onmiddellijk besloten hebben onder te duiken in de bergen rond Gjakovë. Zijn echtgenote, S. M., en zijn kinderen zouden diezelfde dag naar familie in Ismiq vertrokken zijn. Op 21 december zou betrokkene zijn familie daar gaan ophalen zijn, waarna ze samen Kosovo ontvluchtten. Betrokkene zou op 1 januari 1999 in België aangekomen zijn. Hij vroeg asiel aan op 5 januari 1999. Achteraf zou hij van zijn moeder vernomen hebben dat zijn woning is afgebrand.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo risico loopt op een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Sinds betrokkenes vertrek is de situatie in Kosovo immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees van betrokkene, met name de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo, is niet meer actueel. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 hebben de Servische troepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht en bestuur geplaatst.

Het feit dat betrokkene niet meer over een woning beschikt in Kosovo is bovendien een probleem van socio-economische aard en ressorteert als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 september 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

De beslissing ten aanzien van de tweede verwerende partij is in haast identieke bewoordingen gesteld en luidt als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 24 november 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is. Volgens haar verklaringen zou betrokkene, die niet in het bezit is van enige identiteitsdocumenten, een etnisch Albanese afkomstig uit Kosovo, meer bepaald uit Zatra (gemeente Pejë) zijn. Op 13 december 1998 zou M. M., d.i. de broer van haar echtgenoot, M. M., door de Servische politie aangehouden zijn. Daarvoor reeds zou de politie tientallen keren naar hem op zoek geweest zijn, maar betrokkene zou haar echtgenoot daarvan nooit op de hoogte gesteld hebben om hem niet ongerust te maken. Op de dag van de arrestatie van betrokkenes schoonbroer zou haar echtgenoot verderop aan het werk geweest zijn. Toen deze laatste door iemand van het gebeurde op de hoogte gesteld was, zou hij niet meer naar huis gekomen zijn. Betrokkene zelf zou met de kinderen naar familie van haar echtgenoot in Ismiq vertrokken zijn. Op 21 december 1998 zou zij van daaruit, samen met haar echtgenoot, richting België vertrokken zijn, waar zij aankwam op 31 december 1998. Zij vroeg asiel aan op 5 januari 1999. Achteraf zou zij vernomen hebben dat haar woning vernield zou zijn.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo risico loopt op een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Sinds betrokkenes vertrek is de situatie in Kosovo immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees van betrokkene, met name de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo, is niet meer actueel. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 hebben de Servische troepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht en bestuur geplaatst.

Het feit dat betrokkene niet meer over een woning beschikt in Kosovo is bovendien een probleem van socio-economische aard en ressorteert als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 september 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggedleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij stelt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is omdat de bestreden beslissing volledig autonoom werd gewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat op grond van artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan instellen bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling, geschorst worden;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te worden beschouwd als tegenpartij wat betreft de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, die de beslissing tot weigering van verblijf van de minister van Binnenlandse Zaken volledig opslorpt;

Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken alleszins als tegenpartij moet worden beschouwd met betrekking tot de verwijderingsmaatregel ten gevolge van de beslissing tot weigering van verblijf; dat het bevel om het grondgebied te verlaten immers opnieuw tot leven komt na de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat men zich vragen kan stellen over het nut van de door de tweede verwerende partij opgeworpen exceptie, die trouwens ongegrond is;

3.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partijen de schending inroepen van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; dat het hier blijkt te gaan om de schending van de zorgvuldigheidsplicht; dat de verzoekende partijen voorhouden dat de commissaris-generaal het onderzoek niet grondig heeft gevoerd, dat er

wel degelijk elementen zijn die een asielaanvraag rechtvaardigen en dat ten onrechte wordt beslist dat de verzoekende partijen, met hun familie, kunnen teruggebracht worden naar hun land van herkomst;

Overwegende dat uit een analyse van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in een eerste deel op uitgebreide wijze én voldoende gedetailleerd de door de verzoekende partijen tijdens het verhoor in het kader van het dringend beroep afgelegde verklaringen uiteenzet; dat vervolgens de commissaris-generaal zijn bevindingen weergeeft van het onderzoek van deze verklaringen; dat daarnaast de commissaris-generaal zijn beslissing heeft gegrond op informatie over de gewijzigde toestand in Kosovo en op de resolutie nr. 1244 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties;

Overwegende dat de informatie die de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift voegen en die waarnaar zij in datzelfde verzoekschrift verwijzen, geen afbreuk doet aan de inhoud van de bestreden beslissing; dat de verzoekende partijen immers nalaten die informatie op hun persoonlijke situatie te betrekken; dat men redelijkerwijze van de commissaris-generaal niet kan eisen dat hij alle informatie over Kosovo bij zijn besluitvorming zou betrekken;

Overwegende dat het advies van de commissaris-generaal dat de verzoekende partijen mogen worden teruggeleid naar de grens van het land dat zij ontvlucht zijn, in overeenstemming is met hetgeen in de bestreden beslissing gezegd wordt over de toestand in Kosovo; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat in het tweede middel de schending van de motiveringsplicht wordt ingeroepen; dat de verzoekende partijen verwijzen naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, maar ook de schending van de materiële motiveringsplicht inroepen;

Overwegende dat dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is;

Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de verzoekende partijen kritiek uitbrengen op de motieven zelf van de beslissing, zodat het middel geput uit een gebeurlijke schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat, wat de materiële motiveringsplicht betreft, de verzoekende partijen niet aantonen dat de commissaris-generaal zich zou hebben gebaseerd op niet-correcte gegevens, noch dat zijn beoordeling kennelijk onredelijk is;

Overwegende dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn;

4. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegronnd middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig augustus tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.